ညမဖတ်ရ
တာတေ
ကိုယ်တူကိုယ်ခွဲ
မဖဲဝါ

ခေါင်းရိုက်တဲ့ သံ

တပို့တွဲလဆိုရင် တာတေတို့ ရွာမှာ ထမနဲပွဲရှိတယ်ဗျ။ ထမနဲပွဲမှ တစ်ပွဲ မဟုတ်ဘူး ဗျို့။ တစ်ရွာလုံးမှာ အနည်းဆုံး ဆယ်ပွဲ၊ ဆယ့်ငါးပွဲလောက်ကို ရှိတာ။

ထမနဲထိုးတဲ့ ရက်တွေဆိုရင် တာတေတို့ ကာလသားတွေ၊ မနက်လင်းအားကြီးမှ ပဲ အိမ်ပြန်ကြရတာဗျ။ တစ်အိမ်၊ တစ်အိမ်ကို အနည်းဆုံးတော့ ဆယ်ဒယ်လောက်ထိုးကြတာ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေပို့၊ အိမ်တွေလိုက်ဝေ၊ အနီးအနား ရွာတွေပို့ပေ့ါဗျာ။

ကျုပ်တို့ ရွာမှာ ကလည်း ထမနဲပွဲဆိုတာ ညရောက်မှ ထိုးကြတာဗျ။ နေ့ခင်းဘက်ကျတော့ ယာထဲဆင်းတဲ့ လူကဆင်း၊ တောထဲတောင်ထဲ သွားတဲ့ လူကသွားနဲ့ ဆိုတော့ ရွာမှာ လူမစုံဘူးလေ။ ညရောက်မှ အားလုံး ပြန်ဆုံကြတာဗျ။

ဒီတော့ ဝိုင်းထဲမှာ မီးတွေဖိုကြ၊ အောက်လင်းဓာတ်မီးတွေထွန်း ပျော်ပျော်ပါးပါးကို ထမနဲပွဲကို ဆင်နွှဲကြတာဗျို့။ ထမနဲဆိုတာကလည်း ထိုးတဲ့ လူထက် ဖျင်တဲ့ လူက ပိုပြီး အရေးကြီးတယ်လေဗျာ။ ကျုပ်တို့ ရွာမှာ က ထမနဲဖျင်ကောင်းတဲ့ လူတွေရှိပ့ါဗျာ။

အဲ အဲဒီအထဲမှာ ဟောဒီကောင် တာတေလည်း ပါတာပေ့ါ။ ကျုပ်တို့ ရွာထမနဲဆိုတာ အားကြီးပျော်ဖို့ ကောင်းတာဗျ။ လက်ဖက်သုပ်၊ ငါးခြောက်ဖုတ်၊ ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်၊ ရေနွေးကြမ်းဆိုတာ ပြတ်တယ်လို့ ကို မရှိတာဗျ။ ထမနဲပွဲ အလှူရှင်တွေကလည်း လွှတ်ပြီး စေတနာကောင်းကြတာ။ ထမနဲထိုးပေးတဲ့ လူတွေဆိုရင် အားကြီးကျွေးချင်မွေးချင်ကြတာ ဗျို့။

ခင်ဗျားနှယ် တချို့ဝိုင်းတွေထဲများ ဆိုရင် ဘင်ဂျိုတီးတဲ့ လူတွေ၊ မယ်ဒလင်တီးတဲ့ လူတွေတောင် ပါသေးသဗျ။

တကယ်ကိုပျော်စရာကြီးပါဗျာ။

ဒီတော့လည်း ကာလသားတွေဆိုတာ တစ်ညလုံး ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ မအိပ်ချင်အောင် ပျော်ပြီး ထမနဲတစ်ဒယ်ပြီးတစ်ဒယ် ထိုးကြတော့တာပေါ့ဗျာ။

ပြီးတော့ ရှိသေးသဗျ။ ကာလသားတွေက တပျော်တပါးထမနဲ ထိုးနေကြတဲ့ အချိန်မှာ လက်ဖက်ပွဲထပ်ပြင်ပေး၊ ရေနွေးကြမ်းထပ်ဖြည့်ပေးကြတာက ရွာထဲက အပျိုချောတွေလေဗျာ။ သူတို့ လည်း ထမနဲပွဲမပြီးမချင်း၊ အိပ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ ဒီတော့လည်း ကာလသားတွေက ပိုပြီးပျော်တော့တာပေါ့ဗျာ။

မောလို့ မောရမှန်း မသိ၊ ပန်းလို့ ပန်းရမှန်းမသိကို ဖြစ်နေတော့တာပေါ့ဗျာ။ ပြီးတော့ ပြောရဦးမယ်ဗျို့။ ကျုပ်တို့ ထိုးတဲ့ ထမနဲတွေက အရသာလည်းကောင်းပ့ါဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့ တုန်းဆိုတော့ မြေပဲတို့ နှမ်းတို့ ဆီတို့ ဆိုတာ ကျုပ်တို့ ဒေသထွက်တွေလေဗျာ။ ချင်းတို့ အုန်းသီးတို့ ဆိုတာလည်း ပေါပ့ါဗျာ။ ကောက်ညှင်းဆန်တစ်ခုပဲ ကျုပ်တို့ ဝယ်ရတာလေဗျာ။ ကျန်တာက ကျုပ်တို့ ယာတွေထဲကထွက်တာချည်းပဲပေါ့။

ထမနဲအားလုံးဒယ်စုံအောင်ထိုးပြီးလို့ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ပဲ မိုးလင်းစပြုပြီဗျ။ ကျုပ်ကလည်း အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ချက်ချင်း အိပ်တတ်တဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး ဗျ။ အိမ်မှာ လုပ်စရာရှိတာတွေ ဆက်ပြီးလုပ်နေရောဗျ။

မနက်စာထမင်းစားပြီးရင်တော့ မျက်စိက စဉ်းလာရောဗျို့။ သောက်နေကျ နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလည်း လက်ကြားညှပ်ပြီး ဖွာလိုက်ရော ကျုပ်မျက်စိတွေက မဖွင့်ချင်အောင်ကို လေးလာတာဗျို့။

ကျုပ်တို့ အညာနေကလည်း တပို့တွဲလောက်ကတည်းက ပူချင်ချင်ဗျ

။ ကျုပ်လည်း ပုဆိုးဟောင်းကလေးတစ်ထည် ပခုံးပေါ်တင်ပြီး ဝိုင်းထဲက မန်းကျည်းပင်အောက်ကို ဆင်းလာခဲ့တယ်။ သစ်သားကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ အဆင်သင့်ချထားတဲ့ ဝါးဘိုးခြမ်းခေါင်းအုံးကလေး ပေါ်ကို ပုဆိုကလေး ခေါက်တင်လိုက်တယ်။ နဂါးဆေးပေ့ါလိပ်ကလေး တစ်ဖွာ နှစ်ဖွာ ဖွာလိုက်ပြီးတော့ ဆေးလိပ်တိုကို ပြာခံခွက်ထဲချထားလိုက်တယ်။

မရတော့ဘူးဗျာ။ မျက်စိတွေက ပိတ်ကျ လာပြီ။ ကျုပ်ကွပ်ပျစ်ပေါ်ကို လှဲချလိုက်တယ်။ ကျုပ်ချက်ချင်း အိပ်ပျော်သွားတယ်။ အိပ်ရေးပျက်ပျက်နဲ့ ဘယ်လောက်ကြာသွားတယ်တော့ မသိဘူးဗျ။

"တာတေ၊ တာတေ၊ အိပ်လို့ လားကွ"

ကျုပ်နားထဲမှာ ကျုပ်ကိုခေါ်သံလိုလို ကြားနေတာဗျ။ ကျုပ်မျက်ခွံတွေက မလို့ ကိုမရအောင် လေးနေတာဗျို့။

"တာတေ၊ ဟေ့ တာတေ၊ အိပ်ပ့ါကွာ"

ကျုပ်ကိုခေါ်တဲ့ အသံကို ကျုပ် ထပ်ကြားနေရတယ်။

"ဟဲ့ တာတေ၊ ထဦးဟဲ့ ဝိုင်းဝက နင့်ကိုခေါ်လို့ ၊ ဘယ်သူတုန်းထဲကြည့်စမ်း"

အမေက ကျုပ်ကို လှုပ်နှိုးနေတယ်။ ဒီတော့မှ ကျုပ်နိုးသွားတာဗျို့။

"တာတေ၊ နိုးပြီလား"

ကျုပ်ချက်ချင်း ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်တယ်။ ဝိုင်းဝမှာ တောင့်တောင့်ကြီးရပ်နေတာ ကိုဖိုးတောက်ကြီးပဲဗျာ။ ကျုပ်ချက်ချင်းပဲ လူးလဲထလိုက်တယ်။

"ဟာ ကိုကြီးဖိုးတောက်ပါလား၊ လာလေဗျာ၊ ဘာလို့ ဝိုင်းဝမှာ ရပ်

နေတာတုံး"

"မင်းတို့ ဝိုင်းကခွေးတွေ ဘာတွေ ရှိသလား မသိလို့ ကွ တာတေရ"

"ဟာ ကျုပ်တို့ ဝိုင်းမှာ ဘာခွေးမှ မရှိပါဘူးဗျ။ ဒီအိမ်မှာ ကိုက်တတ်တာဆိုလို့ ကျုပ်ပဲရှိတာပါ ကိုဖိုးတောက်ကြီးရ"

"ဟား ဟား ဟား မင်းကတော့ အရွှန်းကလေးကလည်း ပါသေးဗျား
"

ကိုကြီးဖိုးတောက်က ပြောရင်းဆိုရင်း ဝိုင်းထဲကိုဝင်လာတယ်။ ကိုကြီးဖိုးတောက်ဆိုတာ ဟိုဘက်ရွာ၊ ဘန့်ဘွေးကုန်းကဗျ၊ သူက ဖိုးတောက်၊ သူ့ညီက ဖိုးကောက်တဲ့ ။ ညီကိုနှစ်ယောက်လုံးက ကျုပ်ဆို လွတ်ခင်ကြတာ။

ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အိမ်ကိုတော့ တစ်ခါမှ လာလည်ကြဖူးတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ သူတို့ မိဘတွေက ဘန့်ဘွေးကုန်းမှာ နာမည်ရှိတဲ့ လူချမ်းသာတွေပေ့ါဗျာ။ ကိုဖိုးတောက်တို့ မှာ မွေးချင်း သူတို့ ညီကိုနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာဗျ။

"ကိုကြီးဖိုးတောက် လာဗျ၊ ထိုင် ကျုပ်က ညကထမနဲပွဲမှာ တစ်ညလုံးလေဗျာ"

"ဘယ်သူ့အိမ်က ထမနဲတုံးကွ တာတေရ"

ကိုကြီးတောက်က ကွပ်ပျစ်ပေါ် ဝင်ထိုင်တယ်။

"ဩော်…ဘယ်သူများ တုံးမှတ်တယ်၊ ဖိုးတောက်ပါလား"

"ဟား ဟား ဟား အရီးငွေစိန် ကျုပ်ကိုမမှတ်မိဘူးပဲကိုး၊ ကျုပ်က မှတ်မိတယ် ထင်နေတာ"

"ဘယ်မှတ်မိလိမ့်မတုံး ဖိုးတောက်ရဲ့၊ နင်တို့က လူကြီးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီလေ၊ ဒါ့ထက် နင့်အမေ ဝိုင်းကြည်ရော နေကောင်းရဲ့ လား"

"ကောင်းပါတယ် အရီးရဲ့ "

"နင့်အဖေ ကိုဘချစ်ရော နေကောင်းရဲ့ လား၊ အလုပ်တွေဘာတွေ လုပ်နိုင်သေးရဲ့ လား"

"ကောင်းတယ် အရီးရဲ့ ၊ အလုပ်တွေလည်း လုပ်နေတုန်းပါဗျာ၊ ကျုပ်နဲ့ ဖိုးကောက်က အဘကို နားစေချင်ပြီဗျ။ အဲဒါဘယ်လိုပြောလို့ မှ မရပါဘူးဗျာ၊ ခုထက်ထိ လှည်းမောင်းတုန်း၊ ယာထဲလည်း ဆင်းပြီး ဇွတ်ထွန်နေတော့တာဗျ"

"သြော် ... ကိုဘချစ်က ငယ်ငယ်ကတည်းက အားကြီးစိတ်မြန်တာဟဲ့၊ သွားပြီဟေ့ဆိုရင် နင့်အဘက ဝိုင်းဝရောက်တဲ့ သူလူဟေ့၊ ဖိုးတောက်ရ"

"ဟုတ်ပ့ါဗျာ၊ အခုထက်ထိကို အဲဒီစိတ်က မလျော့သေးဘူးဗျ၊ ဟိုရွာဒီရွာ သွားမယ်ဆိုရင် လှည်းထကောက်ပြီးသွားတာဗျ။ ကျုပ်တို့ ညီအစ်ကို လိုက်မောင်းပို့မယ်လို့ ပြောလည်း နည်းနည်းမှ ကို လက်မခံဘူး အရီးရဲ့ "

"အေး အေး သည်းခံကြဟေ့၊ အသက်ကြီးလာရင် ဒီအတိုင်းချည်းပဲ ဖိုးတောက်ရေ၊ ဒီအိမ်ကဟာလည်း ဒီလိုပဲဟေ့၊ မနည်းဘရိတ်အုပ်နေရတာ၊ သူတို့ ကိုယ်သူတို့ အသက်ကြီးတယ်လို့ ကို မထင်ကြတာဟေ့၊ ကဲ ကဲ နင်တို့ ညီအစ်ကိုတွေ စကားပြောကြဦး၊ အရီးအိမ်ပေါ်တက်ပြီး လက်ဖက်သုပ်လိုက်ဦးမယ်"

"ဟာ မလုပ်နဲ့ အရီး၊ မလုပ်နဲ့ "

ကိုကြီးဖိုးတောက်က အမေ့ကို အားနာလို့ ဗျ။

"မဟုတ်တာ ဖိုးတောက်ရယ်၊ ကိုယ့်တူ ကိုယ့်သားတွေလာလည်တာ အရီးက ကျေးချင် မွေးချင်တာပေါ့ဟဲ့"

အမေက အိမ်ပေါ်တက်သွားတယ်။ ကျုပ်က ကိုကြီးဖိုးတောက်ကို နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေး မီးညှိပြီး ကမ်းပေးလိုက်တယ်။ ကိုကြီးဖိုးတောက်ကလည်း ဆေးပေါ့လိပ်ကလေးကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး အမောပြေ ဖွာနေတယ်ဗျ။

ကျုပ်တို့ နယ်ကတော့ ဆေးပေါ့လိပ်ဆိုရင် နဂါးပဲသောက်ကြတာပေါ့ဗျာ။ ဆေးလိပ်သုံးလေးဖွာ ဖွာပြီးတော့ ပြာခံခွက်ထဲကိုဆေးလိပ်ချထားတယ်။

"ကိုကြီး ဖိုးတောက် ထနောင်းကုန်းကိုလာတာ ဘယ်သူ့ဆီလာတာတုံး"

ကျုပ်က ကိုကြီးဖိုးတောက်ကို မေးလိုက်တယ်။

"ဟ တာတေရ၊ ဘယ်သူ့ဆီမှ လာတာ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ မင်းဆီကို သက်သက်လာတာ"

"ဩော်...ဟုတ်လား။ ကျုပ်က တစ်ယောက်ယောက်ဆီကို ကိစ္စရှိလို့ လာရင်း ကျုပ်အိမ်ကို ဝင်လည်တယ် ထင်လို့ ဗျ"

" မဟုတ်ဘူး ကွ တာတေရ၊ မင်းဆီကိုတန်းလာတာ ကိစ္စနည်းနည်း ရှိလို့ ကွ"

ကိုကြီးဖိုးတောက်က လေသံခပ်တိုးတိုးလုပ်ပြီး ပြောတယ်။ ကိုကြီးဖိုးတောက်ရဲ့ အမူအရာနဲ့ လေသံကို နားထောင်ရတာ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုတော့ ရှိနေတာသေချာတယ်ဗျ။

"ဘာကိစ္စများ တုံး ကိုကြီးဖိုးတောက်ရဲ့ "

ကိုကြီးဖိုးတောက်က ပြောမလို့ ပါးစပ်ပြင်နေတုန်းမှာ အမေက လက်ဖက်အစ်နဲ့ ရေနွေးဇန်းကြီး မ,လာတာတွေ့တော့ ကိုကြီးဖိုးတောက် ကွပ်ပျစ်ပေါ်ကနေ ကပျာကယာဆင်းပြီး အမေ့လက်ထဲက လင်ပန်းကို လှမ်းယူလိုက်တယ်ဗျ။

"ကဲ ညီအစ်ကိုတွေ စကားပြောကြဦးဟေ့၊ ငါတော့ မြောက်ပိုင်းသွားလိုက်ဦးမယ်။ မြောက်ပိုင်းက ထွန်းပွင့်တို့ ဆီမှာ ဝက်သားဆုံဖို့ ပြောထားတာ ရမလား၊ ဘာလား သွားမေးလိုက်ဦးမယ်၊ ရရင်လည်း မနက်ကိုဆွမ်းချိုင့်ပို့မလို့ ဟေ့"

အမေက အဘရဲ့ ပုဆိုးလေးတစ်ထည်ခေါင်းပေါ်အုပ်ပြီးဝိုင်းထဲက ထွက်သွားရောဗျို့။

"နို့ မင်းအဘ ဘိုးညဏ်တစ်ယောက် မမြင်ပါလားကွ၊ တာတေရ"

"အဘမြို့သွားတယ်ဗျ၊ ကိုကြီးဖိုးတောက်ရ၊ ညနေစောင်းမှ ပြန်လာလိမ့်မယ်"

"ဩော်... မနက်က တို့ ဘန့်ဘွေးကုန်းက ကိုဖိုးတောတို့ ကားထွက်သွားတာ တွေ့လိုက်တယ်။ အဲဒီကားနဲ့ လိုက်သွားတယ်ထင်တယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ် ကိုကြီးဖိုးတောက်ရေ"

ကိုကြီးဖိုးတောက်က လက်ဖက်တစ်ဇွန်းခပ်ပြီး စားလိုက်တယ်၊ ကျုပ်က ရေနွေးကြမ်းတစ်ပန်းကန် ငှဲ့ပေးထားတယ်။

လက်ဖက်စားပြီးတော့ ကိုကြီးဖိုးတောက်က ရေနွေးကြမ်းကိုဖူးခနဲ ဖူးခနဲ မှုတ်ပြီး သောက်နေတယ်ဗျ။

"နို့...စောစောက ပြောတဲ့ ကိစ္စကို ဆက်ပါဦးဗျ"

"အေး အေး ဒီလိုဟေ့၊ ငါတို့ ဒွေးလေး ဝိုင်းစိန်ကို မင်းသိတယ်မို့လား "

"ဟာ အရီးလေးဝိုင်းစိန်ကို မသိရှိပ့်ါမလား ကိုကြီးဖိုးတောက်ရဲ့ "

"အေး မင်းအရီးလေးဝိုင်းစိန်တို့ အိမ်မှာ ပြဿနာတက်နေလို့ ငါလာခဲ့တာဟေ့"

"ဟင် ပြဿနာတက်လို့ ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုပြဿနာတုံးဗျ"

"ရွာထဲက လူတွေပြောနေကြတာတော့ ပုဏ္ဏား ကားတိုက်တယ်ဆိုလားပဲကွ"

"ဟာ ကိုကြီးဖိုးတောက်ကလည်း ဘယ်ကလာ ပုဏ္ဏား ကားတိုက်ရမှာ တုံးဗျ၊ ပုဏ္ဏာကတိုက်တာပါဗျ"

"ဟေ ဟုတ်လား၊ အဲဒါကို ငါကမခေါ်တတ်တာကွ၊ ငါသိတာကတော့ ဒွေးလေးဝိုင်းစိန်တို့ အိမ်မှာ သရဲခြောက်တာပဲလို့ သိတာကွ"

"နေပါဦးဗျ၊ ဘာတွေဖြစ်လို့ တုံး"

"အိမ်ပေါ်ထပ်မှာ ဖြစ်တာကွ၊ လူတစ်ယောက်ခုန်ချလိုက်သလို အုန်းဆိုမြည်သွားတာ၊ ပြီးတော့ ပစ္စည်းတွေကို တွန်းလှဲပစ်တဲ့ အသံတွေကွ၊ ဝုန်း၊ ဒိုင်း၊ ဂလွမ်းနဲ့ ဆူညံနေတာ၊ လူတွေက လှေကားက ပြေးတက်ပြီး ကြည့်တော့လည်း အပေါ်ထပ်မှာ ဘာမှ လည်း ကွဲနေတာ မရှိဘူးကွ"

"ဘယ်အချိန်ဖြစ်တာတုံး"

"ဟာ စဖြစ်တုန်းက ညဘက်ကွ၊ ညသန်းခေါင်ကြီး 'အုန်း'ဆို ခုန်ချလိုက်တာတဲ့ ဟေ့၊ အဲဒါ ဒွေးလေးယောကျ်ားက အိမ်ပေါ်ကို သူခိုးဝင်တ

ယ်ဆိုပြီးတော့ ငှက်ကြီးတောင်ဓားဆွဲပြီး အိမ်ပေါ်ထပ် ကိုပြေးတက်တာတဲ့ ဟေ့၊ အပေါ်ထပ်ရောက်တော့ ဓာတ်မီးနဲ့ တစ်အိမ်လုံး လိုက်ထိုးကြည့်တော့လည်း ဘာမှ မတွေ့ဘူးတဲ့ ။ ပြတင်းပေါက်တွေအားလုံး ပိတ်ထားတာဆိုပဲ၊ ဒါနဲ့ ဒွေးလေးယောက်ျား ကိုဘထွားက ဓားကြီးကိုင်ပြီး အောက်ပြန်ဆင်းလာရောတဲ့ ဟေ့၊ ကိုဘထွားကြီး အောက်ရောက်တယ်ဆိုတော့ နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြီးခုန်ချပြန်ရောတဲ့ ကွ၊ 'အုန်း'ခနဲကို နေတာတဲ့ ကွ၊ ဒါနဲ့ ကိုဘထွားက ချက်ချင်းပြေးတက်ပြီး ကြည့်ပြန်ရောတဲ့ ဟေ့"

"ကြည့်တော့ ဘာတွေ့တုံးဗျ"

"ဘာမှ မတွေ့ဘူးတဲ့ တာတေရ"

"ဟင် တယ်လည်း ထူးဆန်းပါလားဗျ"

"အဲဒီညက တစ်ညလုံးကို မအိပ်ကြရဘူးတဲ့ ဟေ့၊ အုန်းဆိုခုန်ချလိုက်၊ ပစ္စည်းတွေ တွန်းလှဲတဲ့ အသံတွေကြားလိုက်နဲ့ မနက်မိုးလင်းကာနီးမှ ငြိမ်သွားတာတဲ့ ကွ၊ မိုးလင်းတာနဲ့ ဒွေးလေးနဲ့ သူ့သမီးတွေ ငါတို့ အိမ်ကို ပြောင်းလာကြတာပေါ့ကွ၊ ကိုဘထွားနဲ့ သူ့သားနှစ်ယောက်ကတော့ အိမ်မှာ နေခဲ့တာ ကွ"

"အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သေးတုံးဗျ"

"တစ်နေ့လုံး ဘာမှ တော့မဖြစ်တော့ဘူးကွ၊ အေး ညသန်းခေါင်ရောက်တာနဲ့ ခုန်ချပြန်ရောတဲ့ ဟေ့၊ ပစ္စည်းတွေ လဲပြိုပြီးကျကွဲတဲ့ အသံတွေကြားရပြန်ရောတဲ့ ကွာ၊ အိပ်ရေးပျက်တော့ ဘယ်သူမှ ဆက်ပြီး မနေနိုင်တော့ဘဲ ကိုဘထွားတို့ သားအဖတွေလည်း ငါတို့ အိမ်ရောက်လာကြတာပေါ့ကွာ"

ကိုကြီးဖိုးတောက်က စကားစပြတ်ပြီးနဂါးဆေးပေ့ါလိပ်ကို ဓနိဖြူမီးခတ်လေးနဲ့ ခတ်ပြီး မီးညှိတယ်ဗျ။ ဆေးလိပ်ကို အားရပါးရနှစ်ဖွာသုံးဖွာ ဆက်တိုက်ဖွာလိုက်ပြီးမှ စကားကိုဆက်တယ်။ ကျုပ်ကလည်း သူစကားမဆက်ခင် သိချင်တာကို မေးလိုက်မိသဗျ။

"နေပါဦး ကိုကြီးဖိုးတောက်ရဲ့ ၊ အဲဒီအသံတွေကို အိမ်နီးချင်းတွေရော ကြားကြသလား"

"ဟာ ကြားပါပြီလားကွာ၊ လေးငါးအိမ်ကျော်လောက်ကကို ကြားရတာ၊ ရွာထဲကလူတွေဆိုရင် ညတိုင်း သွားစောင့်ပြီး ကြည့်ကြတာ၊ တချို့လည်း အိမ်ပေါ်ထပ်ထိ တက်ကြည့်ကြတာဟ့၊ တချို့ဆို ထိုင်ကို စောင့်နေကြတာ၊ တုတ်တွေ ဓားတွေနဲ့ ပေ့ါကွာ"

"ဟင် အဲဒီတော့ ခုန်ချတာပဲလားဗျ"

"ဘယ်ကခုန်ချမှာ တုံးကွာ၊ လူတွေ အကုန်လုံး အောက်ထပ်ပြန်ရောက်တော့မှ အုန်းခနဲ ခုန်ချတာကွ"

"ကိုကြီးဖိုးတောက်တို့ ရော အိမ်ပေါ်ထပ်ကို တက်ကြည့်သလား"

"ဟာ ကြည့်တာပေ့ါ တာတေရ၊ ဘာမှ ကို မတွေ့ပါဘူးဆို၊ လဲပြိုနေတာတွေ၊ ကွဲနေတာတွေ ဘာမှ ကို မရှိပါဘူးကွာ"

"ဒါ ဆိုရင်တော့ ပုဏ္ဏာကတိုက်တာ ဖြစ်မယ်ဗျ"

"ဟေ ဟုတ်လား တာတေ၊ မင်းက ဒီကိစ္စတွေမှာ အတွေ့အကြုံတော်တော်များ ထားတာ ဆိုတော့ မင်းသိတာတွေပြောပါဦးကွ"

"ဟာ ကိုကြီးဖိုးတောက်ရ၊ ကျုပ်လည်း ပုဏ္ဏာကတိုက်တာကို ကြားဖူးတာပဲ ရှိတာဗျ၊ တစ်ခါမှ မကြုံဖူးသေးဘူး၊ နို့ နေပါဦး ကိုကြီးဖိုးတောက်ရဲ့ ၊ ကိုဘထွားတို့ အရီးလေးဝိုင်းစိန်တို့ မှာ လူမုန်းများ ရှိသလားဗျ"

"အင်း… တာတေရ၊ မင်းမေးတော့လည်း ပြောရတော့မှာ ပေါ့ကွာ၊ ငါ့ဒွေးလေးလင်မယားက ပြောရရင်တော့ ဘန့်ဘွေးကုန်းရွာ တစ်ဝက်လောက်ကို မုန်းတာဟော့"

"ဗျာ … ဟုတ်ရဲ့ လား ကိုကြီးဖိုးတောက်ရဲ့ "

"ဟုတ်တာပေါ့ကွ၊ လင်မယားနှစ်ယောက်က စီးပွားဥစ္စာကလည်း ဖြစ်ကြတော့ အင်မတန် ဘဝင်မြင့်ကြတာကွ၊ တော်ရုံလူကို ဆေးဖော်ကြောဖက် လုပ်ချင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ အခုကိစ္စဖြစ်တော့ ရွာထဲကလူတွေ တချို့တလေပဲ သွားကြည့်ကြတာ၊ တော်တော်များများက သူတို့ နဲ့ မတည့်ကြတော့ ကြိတ်ပြီး ဝမ်းသာနေကြတာ၊ သွားတောင် မကြည့်ကြဘူး"

"ဒါကြောင့် ဖြစ်တာဗျ"

"ဟေ ဘာကြောင့်ဖြစ်တာတုံး တာတေရ"

"ဒါ လူကိုမုန်းလို့ တိုက်တာဗျ၊ သူတို့ ကို မုန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်က သူတို့ အိမ်ကို သေသေချာချာ စီရင်ပြီး တိုက်ထားတာ၊ နို့ ဆရာတွေ ဘာတွေမရှာကြဘူးလားဗျ"

"အေး ငါအခုလာတာက ဒီကိစ္စပဲကွ၊ ကိုဘထွားစစ်ကိုင်းဘက်မှာ ဆရာသွားရှာတယ်၊ မနက်က ပြန်ရောက်တော့ ဆရာကြီးတစ်ယောက် ပါလာတယ်ကွ၊ ဆရာကြီးက အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်လောက် ရှိပြီကွ၊ ကြည့်ရတာ တော်တော်သမာဓိရှိမယ့်ပုံကွ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဆရာကြီးက ဒီအိမ်ကိုသူရှင်းတဲ့ အခါ လူတွေဝင်လို့ မရဘူးလို့ ပြောတယ်၊ သတ္တိကောင်းတဲ့ လူငယ် တစ်ယောက်ပေးပါလို့ ပြောတယ်ကွ၊ အဲဒါ ငါတို့ ရွာက လူတွေအားလုံးက မင်းကိုတန်းမြင်ကြတာပေါ့ ကွာ၊ အဲဒါကြောင့် ငါလာခဲ့တာကွ၊ တာတေရ"

"နို့ ကျုပ်က ဘာလုပ်ပေးရမှာ တုံးဗျ"

"ဆရာကြီးပြောတာကတော့ သူ့ကို ကူဖို့ ဆိုပဲ၊ ဆန်မန်းတွေ ဘာတွေကြဲပေးရမှာ ဆိုပဲကွ၊ လုပ်တော့လည်း ညဘက်မှာ လုပ်မှာ ဆိုတော့ သတ္တိကောင်းမှ ရမှာ လို့ ပြောတယ်ကွ၊ ရွာထဲက လူတွေတော့ သူ့အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ရွာလမ်းပေါ်ကို မထွက်ရဘူးလို့ ပြောတယ် တာတေရ၊ တိုက်ထားတာက တော်တော်လေး ကြမ်းတယ်ဆိုပဲ"

"နို့ ဘယ်တော့လုပ်မှာ တဲ့ တုံးဗျ"

"မနက်ဖြန်ည အလုပ်လုပ်မယ်လို့ ပြောတယ်ကွ၊ မင်းလာမယ်မို့လား
"

"ဟာ ကိုကြီးဖိုးတောက်ရာ၊ တာတေပါဆိုမှ ဒါမျိုးကို ဘယ်လက်လွတ်ခံမှာ တုံးဗျာ၊ ကျုပ်လည်း ခုတလော ဘာအကြောင်းမှ မပေါ်လို့ ပျင်းနေတာဗျ၊ ကျုပ်မနက်ဖြန် နေ့လယ်ဘက် အရောက်လာခဲ့မယ်"

"ဟာ နေရာကျပြီပေါ့ကွာ၊ ကဲ ဒါဆိုရင် ငါပြန်မယ်ကွာ၊ အရီးငွေစိန်ကို ငါနှုတ်ဆက်သွားတယ်လို့ ပြောလိုက်ကွာ"

ကိုကြီးဖိုးတောက်က ထိုင်နေရာကနေ ချက်ချင်းထတော့တာပဲဗျို့။ သူဆောင်းထားတဲ့ ဝါးဖတ်ဦးထုပ်ကလေးကိုဆောင်းပြီး ကျုပ်တို့ ဝိုင်းထဲကနေ သုတ်သုတ်နဲ့ ထွက်သွားရောဗျို့။

ကျုပ်လည်း ဝါးဘိုးခြမ်းခေါင်းအုံးကလေးပေါ်ကို ပြန်လှဲလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အိပ်လို့ တော့ မပျော်တော့ပါဘူး။ ကိုကြီးဖိုးတောက် ပြောသွားတာတွေကို ပြန်ပြီးစဉ်းစားနေတာပေါ့ဗျာ။

ပုဏ္ဏားကတိုက်တယ်ဆိုတာ သူပြော လူပြောတော့ ကျုပ်ကြားဖူးတာပေါ့ဗျာ။ အခုလို နဖူးတွေ့ ဒူးတွေ့တော့ တစ်ခါမှ မကြုံးဖူးသေးပါဘူး။

ပြီးတော့ အခုလို အိမ်ပေါ်မှာ တအုန်းအုန်းနဲ့ ခုန်ချတဲ့ သရဲ တစ္ဆေမျိုးလည်း ကျုပ်တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး။

ဘာပဲပြောပြော မနက်ဖြန်တော့ ကျုပ်တွေ့ရတော့မှာ ပေါ့ဗျာ။ သိပ်မကြာဘူးဗျ။ အမေလည်း ပြန်ရောက်လာတယ်။

"အမေ ဝက်သားမရခဲ့ဘူးလားဗျ"

ကျုပ်က လက်ချည်းပြန်လာတဲ့ အမေ့ကိုလှမ်းမေးလိုက်တယ်။

"မရပါဘူးဟာ၊ သူတို့ မလုပ်ဖြစ်ဘူးပြောတယ်၊ နို့ ဖိုးတောက်ပြန်သွားပြီလား၊ ဘာတွေဖြစ်ကြလို့ တဲ့ တာတေရဲ့ "

ကျုပ်က ကိုကြီးဖိုးတောက် ပြောတာတွေ အမေ့ကို ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ အမေက ကွပ်ပျစ်မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး လက်ဖက်စားပြီး အကြမ်းသောက်တယ်။ ကျုပ်ပြောတာတွေကို သေသေချာချာ နားထောင်တယ်။ ပြီးတော့မှ ...

"ဖိုးတောက်ပြောတာ အမှန်ဟဲ့၊ ငွေစိန်တို့ လင်မယားက အားကြီးမောက်မာတယ်လို့ လူပြောများ တယ်၊ ဒါ မုန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်က သူတို့ ကို တိုက်တာဖြစ်မှာ ပေါ့ဟယ်၊ ဒါဆို နင် မနက်ဖြန်သွားမှာ ပေါ့"

"သွားမယ် အမေ၊ မနက်ဖြန်ညတော့ ကျုပ် ဘန့်ဘွေးကုန်းမှာ အိပ်ရမှာ "

"အေးလေ နင်ကတော့ ဒါမျိုးဆိုရင် လာမခေါ်တာတောင်ကြားရင်ရောက်အောင်သွားမယ့် ကောင်ပဲလေ၊ အခုလို အိမ်အထိလာခေါ်မှတော့ ဘယ်နေလိမ့်မလဲလေ"

အမေက သူ့သားတာတေဆိုတဲ့ ကောင်ဟာ နေရာတကာက စပ်စုတ

တ်တဲ့ ကောင်ဆိုတာ သိနေတော့ ကျုပ်ကို မသွားဖို့ တားမနေတော့ဘူး ပေါ့ဗျာ။ အိမ်ရှေ့တံခါး ပိတ်ထားရင်တောင် နောက်ဖေးတံခါးဖွင့်ပြီး ရောက်အောင် သွားစပ်စုတဲ့ ကောင်ဗျ။

ကျုပ် ဘန့်ဘွေးကုန်းကိုရောက်တော့ နာရီပြန်နှစ်ချက်တီးလောက်ရှိပြီ။ ကိုကြီးဖိုးတောက်တို့ အိမ်ကြီးက ရွာမြောက်ပိုင်းမှာ ဗျ။ မြောက်ခေါင်း ကိုအောင်ပေါ်တို့ ဝိုင်းနဲ့ ကပ်လို့လေ။

အဲ ကျုပ် ပြောပြရဦးမယ်ဗျို့။ မြောက်ခေါင်းဆိုတာက ကျုပ်တို့ အညာဓလေ့နဲ့ ခေါ်တာပေါ့ဗျာ။ ရပ်ရေး ရွာရေးတွေဆောင်ရွက်တဲ့ သူပေါ့။ သူတို့ ရွေးတာက ရွာမှာ ရှိတဲ့ ကာလသားတွေရဲ့ ဆန္ဒနဲ့ ရွေးရတာဗျ။ လူကြိုက်များ တဲ့ လူက မြောက်ခေါင်းဖြစ်တာပေါ့ဗျာ။ အဲ အဲဒီလိုဗျ။ သူတို့ ရွာမှာ က အဲဒီကာလသားခေါင်းကိုရွေးရင် မြောက်ပိုင်းကလူက ရတော့ မြောက်ပိုင်းခေါင်းဆောင်လို့ ခေါ်တဲ့ သဘောပေါ့ဗျာ။

ဒါကို အတိုပဲခေါ်လေ့ဖြစ်နေတော့ မြောက်ခေါင်းလို့ ပဲ ခေါ်ကြတာပေါ့။ အဲ ပြောရဦးမယ်ဗျ။ လူဆိုတာလည်း ခေါ်ပါများ တော့ နှုတ်ကျိုးသွားတယ်ဆိုတာ ရှိတယ်နော။ ခေါ်နေကျ ပြောနေကျဆိုတော့လည်း နှုတ်ကျိုးတော့တာပေါ့နော။

နောက်တော့ အဲဒီကာလသားခေါင်းနေရာကို ရွာလယ်ပိုင်းကလူ အရွေးခံရရင်လည်း မြောက်ခေါင်းပဲ ခေါ်ကြတော့တာဗျို့။

အခု ကျုပ်ပြောတဲ့ မြောက်ခေါင်း ကိုအောင်ပေါ်ကတော့ တကယ့်မြောက်ခေါင်း အစစ်ဗျ။ သူက ရွာမြောက်ပိုင်းမှာ တကယ်နေတာ။

ဟောဒီဘန့်ဘွေးကုန်းမှာ က ရွာလယ်ပိုင်းနဲ့ မြောက်ပိုင်းမှာ

အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်း လွတ်ပေါတာဗျ။ ကိုကြီးဖိုးတောက်တို့ အိမ်လည်း ခေါင်းနှစ်လုံးနဲ့ ကျွန်းအိမ်ကြီးပဲဗျ။ မြောက်ခေါင်းတို့ အိမ်ဆိုရင် ပိုတောင်ကြီးသေးဗျ။ ဝိုင်းကြီးကလည်း လွတ်ကျယ်တာ။ သစ်ပင်ကြီးတွေလည်း စုံလို့ ဗျ။ နွေဆိုရင် မြောက်ခေါင်းတို့ ဝိုင်းကြီးက ဇိမ်ပေ့ါဗျာ။ လွတ်အေးတာဗျ။ မြောက်ခေါင်းတို့ မိဘတွေက သူတို့ ဘိုးဘွား လက်ထက်ကတည်းက လူချမ်းသာတွေဆိုပဲ။ သုံးမွေခံလေးတွေဗျ ။

ကျုပ် ကိုကြီးဖိုးတောက်တို့ ဝိုင်းဝကိုရောက်တော့...

"ဟာ တာတေ လာပြီဟေ့၊ လာဟေ့ တာတေ၊ ငါတို့ မင်းကိုမျှော်နေတာကွ"

ကျုပ်ဝိုင်းကနေ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကိုကြီးဖိုးတောက်တို့ အိမ်ကြီးအောက်ထပ်မှာ လူလေး,ငါးယောက် ထိုင်နေတာတွေ့တယ်ဗျ။ အားလုံးကျုပ်ကို လှမ်းကြည့်လို့ ဗျို့။

"တာတေရေ၊ အရီးလေးဝိုင်းစိန်တို့ သတင်းတော့ ကြားပြီးရောပေ့ါ။ တတ်သလောက် စွမ်းသလောက် လုပ်ပေးပါဦး ငါ့တူရယ်"

ဟင်... အရီးလေးဝိုင်းစိန်ပါလား၊ ထိုင်နေတဲ့ ယောကျ်ားတွေရဲ့ နောက်မှာ အရီးလေးက ထိုင်နေတာကိုးဗျ။ ကျုပ်က ဖြုန်းစားကြီးဆိုတော့ သူ့ကိုမမြင်တာ။ ကျုပ် အိမ်ပေါ်ကို ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်းက...

"အရီးလေးရယ်၊ ဒီလောက်လည်း စိတ်မညစ်ပါနဲ့ ဗျာ၊ ကျုပ်လည်း ဝိုင်းကူပြီး လုပ်ပေးမှာ ပေ့ါနော"

"အေးကွာ တာတေရာ၊ စဖြစ်တဲ့ ညတုန်းကဆိုရင် ငါ့မှာ ရူးသွားမလားတောင် ထင်တာကွ တာတေရ"

ဒါဘယ်သူပါလိမ့်။ ကျုပ် သူ့ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ဟာ ကိုဘထွားကြီးပဲ။ ဟင် ပိန်နေပါလား။ ကိုဘထွားကို မမြင်တာကြာတော့ ကျုပ်မှာ မှတ်တောင်မမှတ်မိဘူးဗျာ။ စိတ်လည်း တော်တော်ဆင်းရဲနေပုံပဲဗျ။ ဒါကြောင့်လည်း ပိုပြီးပိန်နေတာ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။

"ဘထွေးလေးကို ကျုပ်က မြင်မြင်ချင်း မှတ်ကိုမမှတ်မိတာဗျ"

ကျုပ်က ကိုဘထွားကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တာဗျ။

"ဘယ်မှတ်မိလိမ့်မတုံး တာတေရ၊ လူတွေလည်း ညမအိပ်ရ၊ နေ့မအိပ်ရနဲ့ စိတ်တွေညစ်ပြီး အစားလည်း မစားနိုင်အောင် ဖြစ်နေတာကွ"

"မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဗျာ၊ နို့ နေပါဦး၊ ဘိုးတော်တို့ ဘွားတော်တို့ ကော မမြင်ပါလား"

ကျုပ်က ကိုကြီးဖိုးတောက်ကို ကြည့်ပြီး မေးလိုက်တာဗျ။ ဘိုးဘချစ်နဲ့ အရီးဝိုင်းကို မမြင်လို့ မေးလိုက်တာ။

"တောင်ဘက်နှစ်ပိုင်းကျော်က ဘိုးစိန်ဘွင့်တို့ ဝိုင်းကို သွားကြတယ်။ အဲဒီမှာ ငါမင်းကိုပြောတဲ့ ဆရာကြီး တည်းတယ်လေကွ တာတေရ"

"ဟင် ဆရာကြီးက ဒီမှာ မတည်းဘူးလားဗျ"

"ဒီလိုကွ၊ ဘိုးစိန်ဘွင့်က အဲဒီဆရာကြီးရဲ့ တပည့်တဲ့ ကွ၊ သူငယ်ငယ်က အဲဒီဆရာကြီးဆီမှာ ဂိုဏ်းတက်ဖူးတယ်ဆိုပဲ၊ အခုလည်း ဘိုးစိန်ဘွင့်ကြီးလိုက်ပင့်ပေးတာကွ၊ ဒါကြောင့် ဘိုးစိန်ဘွင့်က သူ့ဆရာလာသခိုက်မှာ သူပြုစုပါရစေဆိုပြီး သူ့အိမ်မှာ ခေါ်ထားတာဟေ့"

ကိုကြီးဖိုးတောက်ရဲ့ ညီ ကိုကြီးဖိုးကောက်က ဝင်ပြောပြတာဗျ။

"သြော် ဒီလိုလား၊ နို့ နေပါဦးဗျ၊ ဆရာကြီးနာမည်က ဘယ်သူတဲ့ တုံး

"

"ဆရာကြီးနာမည်က ဦး အဲ နေဦးကွ"

ကိုကြီးဖိုးကောက်က ပြောမလို့ လုပ်ပြီးမှ မေ့နေရောဗျို့။

"ဟာ ဦးစက်အောင်ပါကွာ၊ ဖိုးကောက်ရာ"

ကိုကြီးဖိုးတောက်က ဝင်ပြောလိုက်တယ်ဗျ။

"အေး ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဦးစက်အောင်၊ ဦးစက်အောင်၊ တော်တော်တော့ သမာဓိရှိတဲ့ ပုံပဲကွာ တာတေရ"

ကိုကြီးဖိုးကောက်က ကျုပ်ကိုပြောပြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်းတွေကို မနေ့က ကတည်းက ကျုပ် သိပြီးသားလေဗျာ။ ကိုကြီးဖိုးတောက် ကျုပ်ကိုပြောပြခဲ့တာပဲမို့လား။ အဖြစ်အပျက်တွေကို ကိုဘထွားရော၊ အရီးလေးရော၊ ကိုကြီးဖိုးကောက်ရော၊ သူတို့ နဲ့ အတူတူထိုင်နေတဲ့ ရွာထဲက ကာလသားအောင်သိန်းနဲ့ ထွန်းပေါ်ရောက ကျုပ်ကို ပြောကြတာပေါ့ဗျာ။ သူတို့ ပြောပုံအရဆိုရင် တော်တော်ကြမ်းတာပဲဗျ။

အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ ထုတ်တန်းပေါ်တက်ပြီးတော့ကို ခုန်ချတာဆိုပဲ။ တစ်ညလုံး တအုန်းအုန်းနဲ့ ကို ခုန်ချနေတာတဲ့ ဗျို့။ ဒုန်း၊ ဒိုင်း၊ ဂလွမ်းဆိုတဲ့ အသံတွေကလည်း ဆူညံနေတာပဲဆိုပဲ။ ကိုဘထွားတို့ နဲ့ ဝိုင်းချင်းကပ်လျက်က လူတွေတောင်ညဘက် အိပ်ရေးပျက်လွန်းလို့ တခြားအိမ်တွေမှာ ပြောင်းအိပ်ကြရတယ်ဆိုပဲဗျာ။

တစ်နာရီလောက်ကြာအောင် စကားပြောကြပြီးတော့ ကိုကြီးဖိုးတောက်ကပြောတယ်ဗျ။

"ကဲ မင်းတို့ ဒီမှာ နေခဲ့ကြဦး၊ ငါတာတေကို ဆရာကြီးဆီကို လိုက်ပို့ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ ဆရာကြီးလည်း တာတေကို စောင့်နေမှာ ၊ လာ တာ

တော၊ မင်းနဲ့ ငါတောင်ဘက်က ဘိုးစိန်ဘွင့်တို့ ဝိုင်းကို သွားကြရအောင်"

ကျုပ်နဲ့ ကိုကြီးဖိုးတောက်တို့ ဘိုးစိန်ဘွင့်တို့ ဝိုင်းဝရောက်တော့ ကိုကြီးဖိုးတောက်က ဝိုင်းထဲ တန်းဝင်သွားရောဗျ။ ကျုပ်လည်း သူ့နောက်က ကပ်လိုက်ခဲ့ရတာပေ့ါဗျာ။

"ဟာ တာတေပါလား။ အဘရေ ကိုကြီးဖိုးတောက်နဲ့ တာတေ လာတယ်ဗျို့"

ဘိုးစိန်ဘွင့်ရဲ့ သား အငယ်ကောင်အောင်ဗလက အော်ပြောလိုက်တယ်။ ဘိုးစိန်ဘွင့်တို့ က အိမ်ကြီးရဲ့ အပေါ်ထပ်မှာ ဗျ။

"ဟေ တာတေ လာပြီလားကွ၊ လာဟေ့ တာတေရေ၊ အိမ်ပေါ်ထပ်ကို တက်ခဲ့ဟေ့"

ဘိုးစိန်ဘွင့်ကြီးရဲ့ အသံဗျ။ ကျုပ်နဲ့ ကိုကြီးဖိုးတောက်လည်း အိမ်ပေါ်ထပ်ကို တန်းတက်ခဲ့တာပေ့ါဗျာ။

ဘိုးစိန်ဘွင့်တို့ ဘုရားခန်းက အကျယ်ကြီးဗျ။ ဘုရားစင်ရှေ့မှာ သျှောင်တစောင်းထုံးပြီး ပဝါဖြူလေးခေါင်းပေါင်းထားနဲ့ ဘိုးတော်ကြီး တစ်ယောက်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ထိုင်နေတယ်ဗျ။

ဆရာကြီးဦးစက်အောင်ဆိုတာ ထင်ရဲ့ လို့ ကျုပ်တွေးလိုက်တယ်။ ဆရာကြီးနဲ့ အတူတူထိုင် နေကြတာက ဘိုးဘချစ်၊ ဘိုးစိန်ဘွင့်၊ ပြီးတော့ ဘွားတော်ဝိုင်းကြည်နဲ့ ဘိုးစိန်ဘွင့်ရဲ့ မိန်းမ ဒေါ်မယ်ခကြီးတို့ ဗျ။

ကျုပ်နဲ့ ကိုကြီးဖိုးတောက်က သူတို့ နားမှာ ကပ်ထိုင်လိုက်တယ်။ ကိုကြီးဖိုးတောက်က ဘုရားကို ဦးတိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဆရာကြီးဦးစက်အောင်ကို ဦးတိုက်တယ်။ ကျုပ်လည်း သူ လုပ်သလို လိုက်လုပ်လိုက်တယ်။

"မောင်တာတေလားကွဲ့"

ဆရာကြီးဦးစက်အောင်က တည်ငြိမ်အေးဆေးတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ကြည့်ပြီး ကျုပ်ကိုမေးတယ်။

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး"

"အေး အေး မောင့်အကြောင်းတွေတော့ ဒီရွာကလူတွေပြောပြလို့ ကျုပ်အတော်အတန် သိထားပါပြီ၊ အခုကိစ္စကလည်း ညဘက်မှ လုပ်ရမှာ ဆိုတော့ ဒီလိုမကောင်းဆိုးဝါးတွေ၊ နာနာဘာဝတွေက အင်အားအပြည့်ရှိတဲ့ အချိန် ဖြစ်နေတာပေါ့ မောင်တာတေရဲ့ ၊ ဒီတော့ အန္တရာယ် ပိုများ တာပေါ့ကွာ၊ ကျုပ်တို့ အိမ်ထဲဝင်ပြီး ရှင်းလင်းတာတွေလုပ်ပြီဆိုကတည်းက ပိုပြီးကြမ်းတမ်းလာကြမှာ ပဲ၊ ပြီးတော့ အိမ်ထဲကိုဝင်နေတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးက တစ်ကောင်တည်း လား၊ တစ်ကောင်ထက် ပိုသလားဆိုတာ ကျုပ်တို့ က မြင်တွေ့ရတာ မဟုတ်ဘူး လေကွာ"

"ဒီအတွက်တော့ ဆရာကြီးမစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဗျ၊ ကျုပ်က ဒီကောင်တွေကို မြင်ရပါတယ်"

"ဟေ ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် ဟန်ကျတာပေါ့ကွယ်၊ မောင်တာတက တယ်လည်း ထူးတာကိုး၊ ဒါတွေကို မြင်ရတာက မွေးရာပါသတ္တိကြောင့် လား"

"မဟုတ်ပါဘူး ဆရာကြီး၊ ကျုပ်ရဲ့ ဆရာကြီးတစ်ယောက်က ကျုပ် ကိုမျက်ကွင်းဆေး ပေးသွားလို့ မြင်ရတာပါ"

"ဪ ဒီလိုကိုး၊ ဒါကြောင့်လည်း ဒီနယ်တစ်လွှားမှာ မောင်တာတေ ရဲ့ နာမည်က ကျော်ကြားပေတာကိုး"

"ဒါထက် ကျုပ်မသိလို့ မေးပါရစေဆရာကြီး"

"ဟင် မောင်တာတေ၊ ဘာများ သိချင်လို့ တုံးကွဲ့"

"ပုဏ္ဏာကတိုက်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး ဆရာကြီးရဲ့ "

"ဒီလိုကွဲ့ မောင်တာတေရဲ့ ၊ လူတွေနေတဲ့ အိမ်တွေ၊ အဆောက်အဦတွေအထဲကို မကောင်းဆိုးဝါး အကောင်တွေ ဝင်လို့ မရဘူးကွဲ့၊ လူရဲ့ အရောင်အဝါတွေကို ဒီကောင်တွေ လွှတ်ကြောက်ကြတာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်ကလူတွေကို မုန်းတဲ့ လူက သင်္ချိုင်းကိုသွားပြီး အဲဒီက မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်ကို ကြက်သွေးတိုက်ပြီး ခေါ်လာလို့ ရတယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီအိမ်ကို သင်္ချိုင်းကမြေ လာမြှုပ်တာတို့ ဘာတို့ ပေါ့ကွယ်၊ စီရင်တာကတော့ နည်းအမျိုးမျိုး ရှိတာပေါ့လေ၊ အဲဒီလိုလုပ်လိုက်ရင် စောစောကခေါ်လာတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးကောင်က အိမ်ထဲကိုဝင်လို့ ရသွားရော ဟေ့၊ ဒါဆိုရင် အခုလိုမျိုးအိမ်ထဲမှာ ခြောက်လှန့်တော့တာပေါ့ကွာ၊ ဒီနေရာမှာလည်း ခေါ်လာတဲ့ အကောင်က အစွမ်းကြီးရင် ကြီးသလို ခြောက်နိုင် လှန့်နိုင်တာပေါ့ကွာ၊ အခု ဘထွားတို့ ဝိုင်းကြည်တို့ အိမ်မှာ ခြောက်လှန့်နေတဲ့ အကောင်က အစွမ်းသိပ်နည်းပုံမပေါ်ဘူးကွ မောင်တာတေရဲ့ "

"သြော် ဒီလိုလား၊ ကျုပ်ဘက်က ဆရာကြီးကိုကူညီလုပ်ကိုင်ပေးဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ ဆရာကြီး"

"အေး အေး၊ သာဓု သာဓု၊ မောင်တာတေ သာဓု"

"ကဲ အဘ ဒါဆိုရင် ကျုပ်တာတေကို အိမ်ကိုပဲပြန်ခေါ်သွားမယ်၊ ညကျမှ ဒီကိုလာခဲ့မယ်"

"ဟာ ရတယ်၊ ရတယ်၊ မောင်တာတေ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေပါ၊ ညကိုးနာရီထိုးမှ ကျုပ်နဲ့ မောင်တာတေနဲ့ အဘွားတို့ အိမ်ကြီးထဲကို

ဝင်ကြမှာ ပါ"

ဆရာကြီး ဦးစက်အောင်က ကျုပ်ကို ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့ အရီးမယ်ခက ဝင်ပြောပြန်တယ်ဗျ။

"ဟာ ဖိုးတောက် နင်နဲ့ တာတေနဲ့ ညစာ ဒီမှာ လာစားကြလေ၊ အရီး ချက်ပြုတ်ထားတယ်"

"ဟာ နေပါစေ အရီး၊ ကျုပ်တို့ အိမ်မှာ ပဲ တာတေကို ထမင်းကျွေးလိုက်မယ်၊ ဟိုမှာ ရွာထဲက ကာလသားတွေလည်း ရှိသေးတယ်ဗျ၊ သူတို့ လည်း တာတေနဲ့ လူခင်တွေပဲ၊ တာတေကို တွေ့ချင်လို့ လာကြတာဗျ"

"ဩော် ဒီလိုလား၊ ဒါဆိုလည်း ပြီးရောလေ၊ ဟင်းတွေ၊ ထမင်းတွေလိုရင်တော့ ဒီမှာ လာခူးခပ်ယူနော၊ ဖိုးတောက်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အရီး၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ"

ကိုကြီးဖိုးတောက်က အရီးမယ်ခကို ရိုရိုသေသေ ပြန်ပြောတယ်ဗျ။ ကျုပ်နဲ့ ကိုကြီးဖိုးတောက်လည်း သူတို့ ဝိုင်းထဲကို ပြန်လာတာပေါ့။ ဘန့်ဘွေးကုန်းက ကာလသားတွေနဲ့ ကျုပ်နဲ့ စကားဝိုင်းဖွဲ့ကြ တာပေါ့ဗျာ။

ညကိုးနာရီမထိုးခင် ကျုပ်မျက်ကွင်းဆေး ကွင်းတယ်။ ဘိုးစိန်ပွင့်တို့ အိမ်ကိုရောက်တော့ ကိုးနာရီထိုးကာနီးနေပြီ။ ဘန့်ဘွေးကုန်းသူကြီးက ကိုးနာရီထိုးတာနဲ့ လမ်းပေါ်လူမထွက်ရ အမိန့်ထုတ်ထားသဗျ။ ဘန့်ဘွေးကုန်းသားတွေကလည်း စိတ်ချရပ့်ါဗျာ။ လမ်းပေါ်မထွက်ရုံ မကဘူး၊ အိမ်တံခါးတွေပါ ပိတ်ထားကြတာဖျို့။

ဆရာကြီးဦးစက်အောင်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဘထွားတို့ အိမ်ကို ထွက်လာတဲ့ အချိန်ရောက်တော့ ဘန့်ဘွေးကုန်းတစ်ရွာလုံး တိတ်ဆိတ်လို့ ဗျ။ ကိုဘထွားတို့ အိမ်ကိုရောက်တော့ အိမ်စောင့်ထားတဲ့ လူနှစ်ယောက်က ကြို

တင်မှာ ထားတဲ့ အတိုင်း အောက်လင်းဓာတ်မီးကြီး ထွန်းထားသဗျ။ သန်းခေါင်မကျော်မချင်း ဘာမှ လုပ်တာမဟုတ်တော့ သူတို့ နှစ်ယောက်လည်း အေးအေးဆေးဆေးပဲ အိမ်စောင့်နေကြတာဗျ။ တစ်ယောက်က အရပ်ပုပျပ်ပျပ် ဂင်တိုတိုနဲ့ ဗလကောင်းကောင်း ၊ သူ့နာမည်က ကိုဝတဲ့ ဗျ။ နောက်တစ်ယောက်က အရပ်ရှည်ရှည် ခါးကိုင်းကိုင်းနဲ့ သူ့နာမည်က ကိုညိုတဲ့ ဗျ။

ကိုဘထွားတို့ အိမ်ကို ရောက်တာနဲ့ ဆရာကြီးဦးစက်အောင်က ဘုရားစင်မှာ ဖယောင်းတိုင်တွေထွန်း၊ အမွှေးတိုင်တွေထွန်းပြီး ဘုရားရှိခိုးတော့တာပဲဗျို့။

ဘုရားကို ကျကျနန ရှိခိုးပြီး မေတ္တာပို့တယ်။ ပြီးတော့ ဆရာကြီးက သူ့ရဲ့ လက်စွဲပုတီးကြီးကို ထုတ်ပြီး စိတ်ပုတီးစိပ်တော့တာပေါ့ဗျာ။ ဆရာကြီး ဦးစက်အောင်ဟာ တော်တော်ကိုတည်ငြိမ် အေးချမ်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပါဗျာ။ ကျုပ်လည်း ဆရာကြီးကို လေးစားပါတယ်။ ညဆယ့်တစ်နာရီလောက်ရောက်တော့ ဆရာကြီးက ကိုဝကို လင်ပန်းသေးသေးတစ်ချပ် ယူခိုင်းတယ်။ သူ့မှာ အဆင်သင့်ပါလာတဲ့ ဆန်ထုပ်ကလေးထုတ်ပြီး လင်ပန်းထဲကို ထည့်တယ်။ ဆန်က နို့ဆီဘူးတစ်ဝက်လောက်ပဲရှိတာပါ။

ဆရာကြီးက ဆန်တွေကိုကိုင်ပြီး မန္တန်တွေရွတ်တယ်ဗျ။ တော်တော်ကြာအောင် ရွတ်ဖတ်ပြီးတော့မှ ကျုပ်ဘက်ကို လှည့်ပြောတယ်။

"ကဲ မောင်တာတေ အိမ်ပေါ်ကစပြီး နည်းနည်း နည်းနည်းနှံ့အောင်ကြဲပေတော့ကွာ၊ အပေါ်ထပ်ပြီးရင် အောက်ကိုဆင်း လာပြီး မီးဖိုချောင်ကစပြီး အိမ်ရှေ့ကိုကြဲပေတော့။ ပြီးရင် ဝိုင်းထဲဆင်းကြဲကွာ၊ ကိုညို အ

ဖော်လိုက်သွား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး"

ကျုပ် အပေါ်ထပ်ရောက်တော့ အိမ်ကြီးအနှံ့လိုက်ကြည့်တယ်။ ကိုညို က ကျုပ်ကို ဓာတ်မီးထိုးပြတယ်လေဗျာ။ ဘာမှ ကိုမတွေ့ဘူးဗျ။ ကျုပ် က မျက်ကွင်းဆေးကွင်းလာတာလေ။ နာနာဘာဝရှိရင် တွေ့မှာ ပေ့ါ။ ကျုပ်လည်း ဆန်စေ့လေး နှစ်စေ့ သုံးစေ့ ယူလိုက်ပက်လိုက်နဲ့ အပေါ်ထ ပ်ကို နှံ့အောင် ဆန်မန်းကြဲလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လှေကားမှာ ကြဲတယ်။ ပြီးတော့ အောက်ထပ်မှာ အနှံ့ကြဲပြီး ဝိုင်းထဲ ဆင်းလိုက်ကြတယ်။ ဝိုင်း ထဲကြဲပြီးတော့ ဆန်လည်း ကုန်ရောဗျ။

"အားလုံးကြဲပြီးပြီ ဆရာကြီး"

"အေး အေး မောင်တာတေ၊ မျက်ကွင်းဆေး ရှိတယ်ဆို ကွင်းလိုက်ပါ လား"

"ကျုပ် ကွင်းခဲ့ပြီးပြီ ဆရာကြီး"

"ဟင် ဟုတ်လား၊ မောင်တာတေကတော့ တော်တော်ကို စေ့စပ်ပါတ ယ်၊ နို့ အပေါ်ထပ်မှာ ခုန်ချတဲ့ အကောင် တွေ့ခဲ့သလား"

"ကျုပ်သေသေချာချာကို လိုက်ကြည့်တာဗျ၊ ဘာမှ ကိုမတွေ့ဘူး ဆ ရာကြီး"

"အင်း ဒါဆိုရင် ဒီကောင်ဒီမှာ နေတာ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ ညသန်းခေါင် ရောက်မှ အိမ်ထဲကို ဝင်လာတာဖြစ်မယ်၊ ကဲ ကြဲထားတဲ့ ဆန်စေ့တွေကို သတိထားပြီး လိုက်ကြည့်စမ်း မောင်တာတေ၊ ထူးတာတွေ့ရင် ကျုပ်ကို ပြောကွ"

ကျုပ်ရယ်၊ ကိုဝတို့ ကိုညိုရယ် ကြဲထားတာလေဗျာ။

"အေးကွ၊ ညို၊ ဆန်မန်းတွေ တစ်စေ့မှ မတွေ့တော့ဘူး၊ လာကွာ၊ အပေါ်ထပ်ကို တက်ကြည့်မယ်"

ကျုပ်တို့ သုံးယောက်စလုံး အပေါ်ထပ်ကို တက်ကြည့်တယ်။ ဟုတ်ပ့ါဗျာ။ စောစောကလေးတင် ကျုပ်ကြဲခဲ့တဲ့ ဆန်မန်းတွေတစ်စေ့မှ မရှိတော့တာဗျ။

ကျုပ်တို့ သုံးယောက် အောက်ထပ်ကို ပြန်ဆင်းပြီး ဝိုင်းထဲမှာ ဆင်းကြည့်ကြသေးတယ်။ ဝိုင်းထဲမှာ လည်း ဆန်မန်းတွေ မတွေ့တော့ဘူးဗျ။ ကိုဝကဓာတ်မီးထိုးပြ၊ ကျုပ်နဲ့ ကိုညိုက လိုက်ကြည့်ပေ့ါဗျာ။

"ဟာ ဟိုမှာ ကွ၊ ဟိုမှာ "

ကိုညိုက အလန့်တကြားနဲ့ ပြောပြီး လက်ညှိုးထိုးပြတယ်ဗျ။

"ဟ… ဘာတုံးကွ ညိုရ၊ မင်းဟာက အလန့်တကြားနဲ့ "

"ဆန်တွေလေကွာ၊ ဟိုမှာ ကွ၊ လှေကားအောက်မှာ "

"ဟေ… ဟုတ်သားပဲကွ၊ ဆန်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီမှာ ရောက်နေတာတုံးကွ"

"ဒါကတော့ ဆရာကြီးရဲ့ အစွမ်းနေမှာ ပေ့ါကွ၊ ဝရ"

"ကဲ ဒါဆိုရင် ကျုပ်အိမ်ပေါ်တက်ပြီး ဆရာကြီးကို ပြောလိုက်မယ်"

ကျုပ် အိမ်ပေါ်တက်လာတော့ ဆရာကြီးက ပုတီးလေး တချောက်ချောက် စိပ်လို့ ဗျ။

"ဘာထူးလို့ တုံး မောင်တာတေ"

"ထူးတယ် ဆရာကြီး၊ စောစောက ကျုပ်နဲ့ ကိုညိုနဲ့ ကြဲထားတဲ့ ဆန်မန်းတွေ တစ်အိမ်လုံးမှာ ဘယ်နေရာမှ မရှိတော့ဘဲ

လှေကားအောက်မှာ စုနေတယ် ဆရာကြီး"

"ဟင် ဟုတ်လား မောင်တာတေ၊ ဒါဆိုရင် အဲဒီနေရာကို တူးရတော့မှာ ပေ့ါ၊ ကဲ ကဲ ကျုပ် လာပြီ၊ မောင်ညိုကို တူးရွင်းလေးဘာလေး ရှာခိုင်းကွာ"

ကိုဘထွားတို့ အိမ်က အောက်ထပ်ကတင်မြင့်တော့ လှေကားသုံးထစ်နဲ့ တက်ရတာဗျ။ အဲဒီ အိမ်ပေါ်တက်တဲ့ လှေကားအောက်မှာ ဆန်တွေကအပုံလိုက်စုနေတာ။ ကျုပ်တစ်သက်မှာ တော့ ဒါမျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူးသေးဘူးဗျာ။ ဆရာကြီးဦးစက်အောင် တော်တော်ကိုစွမ်းတာဗျ။

ကိုညိုက တူးရွင်းတစ်ချောင်းယူပြီး ဆန်တွေပုံနေတဲ့ နေရာကို စပြီးတူးတော့တာပေ့ါဗျာ။ ကျုပ်တို့ အညာဆိုတာ သဲမြေပဲဗျာ။ သိပ်ပြီးတူးစရာမလိုပါဘူး။ ကျင်းကြီးဖြစ်လာတာပေ့ါ။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ မတွေ့ဘူးဗျ။ ဆရာကြီးလည်း မျက်နှာပျက်သွားတယ်။ ဘာမှ မတွေ့တော့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူးပေ့ါဗျာ။

"အုန်း၊ ဂလွမ်း၊ ဂလွမ်၊ ဂလွမ်"

ဟော အပေါ်ထပ်က ခုန်ချပြီဗျို့။ နဲတဲ့ အသံကြီးမှ မဟုတ်တာ။ ကျုပ် အိမ်ပေါ်ထပ်ကို ချက်ချင်းပြေးတက်တယ်။

ကိုဝက ဓာတ်မီးကြီးကိုင်ပြီး ကျုပ်နောက်က ပြေးလိုက်လာတယ်။ ဟာ နဲတဲ့ အကောင်ကြီးမှ မဟုတ်တာ။ ထုတ်တန်းပေါ်မှာ ထိုင်နေတာဗျို့။ ခြေထောက်ကြီးနှစ်ချောင်းတွဲလောင်းကြီး ချလို့ ဗျ။ ဆံပင်ကြီးကဖားလျားနဲ့ ဗျ။ မျက်နှာကြီးကကို လင်ပန်းကြီးတစ်ချပ်လောက်ရှိတာ။ မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးက နီရဲနေတာဗျို့။ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက်တဲ့ ပန်းကန်လောက်ရှိမယ်။ အို... ပါးစပ်ကြီးဖြဲထားတာ အထဲက လျှာနီနီကြီးက တစ်တောင်လောက်တွဲလောင်းကြီး ကျနေတာဗျို့။ ကိုယ်

မှာ ဘာအဝတ်အစားမှ မရှိဘူး။ အမွေးရှည်ကြီးတွေ တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးနေတယ်။

ဟော ဟော ခုန်တော့မယ်။ ခုန်ပြီ ခုန်ပြီ။

"အုန်း၊ ဂလွမ်း၊ ဂလွမ်၊ ဂလွမ်"

သူ ခုန်ချလိုက်တာနဲ့ အဲဒီအသံတွေ မြည်တော့တာပဲဗျို့။

ဟော ဟော တိုင်ကနေ ဖက်ပြီးတက်သွားပြန်ပြီဗျ။ ထုတ်တန်းပေးမှာ ခြေထောက်ကြီး တွဲလောင်းချပြီး ထိုင်နေပြန်ရောဗျ။ လျှာကြီးကတော့ တွဲလောင်းကြီးကျလို့ ပေါ့ဗျာ။

ကိုဝက ကျုပ်ကို ခတ်မီးထိုးပြထားတာ။ သူတော့ ဘာမှ မမြင်ရဘူးပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်နဲ့ ကိုဝ အောက်ပြန်ရောက်တော့ ဆရာကြီးကမေးတယ်။

"ဘာမြင်ခဲ့တုံး မောင်တာတေ"

"မြင်တယ် ဆရာကြီး၊ နဲတဲ့ အကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူး ဗျ၊ ကိုယ်လုံးကတင် ရေတိုင်ကီ နှစ်လုံးစာလောက် ရှိမယ်။ တိုင်ကနေဖက်တက်ပြီး ခုန်ချတာဗျ"

"နို့ ဂလွမ်း ဂလွမ်းဆိုတဲ့ အသံက ဘယ်ကမြည်တာတုံးကွ"

ကိုညက မျက်နှာကလေး ဆီးရွက်လောက်နဲ့ မော့ပြီး ကျုပ်ကိုမေးတာဗျ။

"ဘယ်ကမြည်မှန်းတော့ မသိဘူးဗျ ကိုညိုရ၊ အဲဒီကောင်ကြီးခုန်ချလိုက်ရင် အုန်းဆိုပြီး မြည်သွားပြီးရင် ဂလွမ် ဂလွမ်ဆိုတဲ့ အသံတွေ မြည်လာရောဗျ"

"ကဲ မောင်တာတေ၊ ကျုပ်လည်း ဆန်မန်းစုတဲ့ နေရာကိုတူးတာ ဘာမှ မတွေ့ဘူးကွဲ့၊ မောင်တာတေမှာ အတွေ့အကြုံရှိရင် ကြံစမ်းပါဦးကွယ်"

"ဆရာကြီး ဒီမှာ ပဲစောင့်နေပါ၊ ကျုပ် မဖဲဝါကိုသွားမေးမယ်"

"ဟင် ဘယ်လို ဘယ်လို မောင်တာတေ၊ ဘယ်သူ့ကိုမေးမယ်"

"မဖဲဝါကို မေးမှာ ပါ ဆရာကြီး၊ သင်္ချိုင်းရှင်မ မဖဲဝါကိုမေးမှာ ပါ"

"ဟာ မောင်တာတေ၊ မဖဲဝါက သရဲမလေ"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ ဒါပေမဲ့ မဖဲဝါက ရိုးရိုးသရဲတော့ မဟုတ်ဘူး ဗျ၊ သူ့မှာ အစွမ်းတွေရှိတယ်၊ ကဲ ကျုပ် သွားမေးလိုက်ပါ့မယ်ဗျာ"

ကျုပ်က ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ဝိုင်းထဲကထွက်ခဲ့တယ်။ ကိုဝကလည်း ငါးတောင့်ထိုးဓာတ်မီးကြီးနဲ့ ကျုပ်နောက်က ပါလာတယ်ဗျ။ ဘန့်ဘွေးကုန်းသင်္ချိုင်းကိုရောက်တော့ ကျုပ်နေရာလေးတစ်ခုရွေးပြီး မဖဲဝါကို ပင့်ရတော့တာပေါ့ဗျာ။

"သင်္ချိုင်းရှင်မကြီး မဖဲဝါ၊ တာတေက ပင့်ဖိတ်ပါတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ အရေးတကြီးဖြစ်နေလို့ စားပွဲသောက်ပွဲမပါခဲ့တာ ခွင့်လွှတ်ပါ မဖဲဝါ၊ ဘန့်ဘွေးကုန်းက အိမ်တစ်အိမ်မှာ ပုဏ္ဏကတိုက်နေလို့ ပါ မဖဲဝါ၊ ဆရာကြီးဦးစက်အောင်ကို ကျုပ် ကူညီချင်လို့ ပါ၊ မဖဲဝါ ကြွပြီး ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို ပြောပြပါဗျာ၊ အမြန်ကြွခဲ့ပါ မဖဲဝါ"

"ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး၊ အီး၊ အီး၊ အီး"

ဟာ ဒါမဖဲဝါရဲ့ ခွေးကြီးအူတဲ့ အသံပဲ။ မဖဲဝါ လာပြီထင်တယ်။ ဟော လာပြီဗျို့။ ဂူတွေအပေါ်က ရွေ့လာတာ မဖဲဝါကြီးဗျ။ အရပ်ကြီး ဆယ်ပေလောက်ရှိတယ်ဗျို့။ ဆံပင်ဖားလျားကြီးနဲ့ ဗျာ။ ကျုပ်ကြည့်နေ

တုန်းမှာ ဖျတ်ခနဲ ပျောက်သွားတယ်ဗျ။

"အီး၊ အီး၊ ဟင်း၊ ဟင်း၊ ဟင်း"

ကျုပ်နောက်က အသံကြီးဗျ။ ကျုပ်ချက်ချင်း နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ဟာ ကိုဝ၊ ကိုဝ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်နေပါရောလား။ မဖဲဝါ ကိုဝကို ဝင်ပူးလိုက်တာပဲဗျ။ ဟော ငြိမ်သွားပြီ၊ ငြိမ်သွားပြီ။ ကိုဝ တုန်နေတာ ရပ်သွားပြီဗျို့။

"ဟဲ့ တာတေ၊ လှေကားထစ် သုံးထစ်ရဲ့ အပေါ်ဆုံးထစ်မှာ ခေါင်းရိုက်တဲ့ သံ ရိုက်ထားတယ်။ အဲဒီသံကိုနုတ်ပစ်လိုက်၊ ပြီးရင် ဘုန်းကြီးကမ္ဘဝါစာဖတ်၊ ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး၊ အီး၊ အီး"

ဟာ ကိုဝ ခွေကျသွားပြီဗျို့။ မြက်ခင်းပေါ်ကို ခွေပြီးလဲကျသွားတာ၊ ကျုပ်ပွေ့ထူလိုက်တယ်။

"ကိုဝ၊ ကိုဝ၊ ကိုဝ"

ကျုပ်ကိုဝကို လှုပ်ပြီးနှိုးတယ်။

ကိုဝ မျက်စိဖွင့်ကြည့်တယ်။

"ဟင် ငါဘာဖြစ်လို့ တုံး တာတေ"

"ကိုဝ ခေါင်းမူးသွားတာ ထင်တယ်ဗျ"

"အေး ဟုတ်မယ်ကွ၊ ငါခေါင်းထဲမှာ နောက်တောက်တောက် ဖြစ်နေတယ်"

ကိုဝပြောရင်းနဲ့ ထရပ်တယ်။ လေကိုပြင်းပြင်း ရှူလိုက်တယ်။

"အေး ကောင်းသွားပါပြီကွာ၊ နို့ မင်း မဖဲဝါ မလာသေးဘူးလားကွ"

" လာပြီးသွားပြီဗျ၊ ကျုပ်ကိုလည်း ပြောသွားပါပြီ၊ ကဲ

ရွာထဲပြန်ဝင်ကြရအောင်"

ကျုပ်နဲ့ ကိုဝ ရွာထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့တယ်။ ကျုပ် ကိုဝကို မဖဲဝါဝင်ပူးသွားတာကို ဘယ်တော့မှ မပြောဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ကျုပ်တို့ ပြန်ရောက်တော့ ဆရာကြီး ဦးစက်အောင်က မေးတယ်ဗျ။

"အကြောင်းထူးလား မောင်တာတေ"

"ထူးတယ် ဆရာကြီးရေ၊ ဆရာကြီးရဲ့ ဆန်မန်းတွေစတဲ့ နေရာက အမှန်ပဲဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ က မြေကို တူးရှာတော့ လွဲကုန်တာဗျ၊ တကယ်က လှေကားအပေါ်ဆုံးအထစ်မှာ ခေါင်းရိုက်တဲ့ သံရိုက်ထားတာတဲ့ဗျ"

"ဟေ ဟုတ်လား၊ ရှာကြကွာ၊ ဒါဆိုရင်"

ကျုပ်ရော ကိုဝတို့ နှစ်ယောက်ရော လှေကားထစ်မှာ သံရှာကြတာပေါ့ဗျာ။

"ဟာ တာတေရေ ဒီမှာ ကွ၊ လှေကားထစ် အလယ်မှာ အသားလွတ်ကို ရိုက်ထားတာကွ၊ လှေကားဆိုတာ သုံးလက်မခွဲလေးလက်မသံပဲ ရိုက်တာမဟုတ်လား၊ ဒီတစ်လက်မခွဲသံက လှေကားရိုက်တဲ့ သံမှ မဟုတ်တာ၊ သတ်သတ်ကို ရိုက်ထားတာကွ၊ တာတေရ"

"ဘယ်မှာ တုံး ပြစမ်း၊ ကျုပ် ကြည့်စမ်းဦးမယ်၊"

ဆရာကြီး ဦးစက်အောင်ကိုယ်တိုင် ကြည့်တယ်ဗျ။

"အင်း မောင်ဝ ပြောတာဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ ဒီသံက ခေါင်းရိုက်တဲ့ သံပဲ၊ ကဲ နုတ်ကြပေတော့ကွာ"

ကိုဝနဲ့ ကိုညိုက သံကလော်တွေ၊ တူတွေနဲ့ သံကိုနုတ်ကြတာပေါ့ဗျာ၊

မကြာပါဘူး နုတ်လို့ ရသွားတယ်၊ ဟုတ်ပဲ့ဗျာ၊ တစ်လက်မခွဲသံဗျ၊ ကိုညို က သံကိုယူပြီး ဝိုင်းထဲလွှင့်ပစ်မယ် လုပ်လိုက်တယ်။

"ဟေး ဟေး မောင်ညို မပစ်နဲ့ ၊ မပစ်နဲ့ ၊ အောင်မယ်လေး၊ ဒီသံကို ပေါ့သေးသေးများ ထင်နေလား၊ အဲဒီသံကို သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ သွားလွှင့်ပစ် လိုက်ကြ"

ဆရာကြီး ဦးစက်အောင်က ပျာပျာသလဲ ပြောလိုက်တာဗျို့။ ကျုပ် တောင် အံ့သြသွားတယ်။

ကျုပ် သံကို ကိုညို့ဆီက ယူလိုက်ပြီး ချက်ချင်းဝိုင်းထဲက ထွက်လာ တယ်။ ကျုပ်နောက်က ကိုညိုလည်း ကပ်ပါလာတယ်ဗျ။ ကိုညိုက ဓာတ် မီးထိုးပြတာပေါ့ဗျာ။ ဘန့်ဘွေးကုန်းသင်္ချိုင်း ရောက်တော့ ကျုပ် သံကို မြေမြှုပ်ပစ်လိုက်တယ်။

ကျုပ်နဲ့ ကိုညိုဝိုင်းထဲပြန်ရောက်မှ တော့ အိမ်ကြီးက ငြိမ်နေပြီဗျ။ တ အုန်းအုန်းနဲ့ ခုန်ချတဲ့ အသံရော၊ ဂလွမ်း၊ ဂလွမ်းဆိုတဲ့ အသံရော မကြား ရတော့ဘူးဗျ။

ဒါနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ကိုဝအပေါ်ထပ်ကို တက်ကြည့်ကြတယ်။ ဟာ သွားပြီဗျို့ ။ မရှိတော့ဘူး။ ဘာကောင်မှ ကို မတွေ့တော့တာ။ ဒီတော့မှ ကျုပ်လည်း သက်ပြင်းချနိုင်တော့တာပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်တို့ လည်း ညတွင်းချင်းပဲ ကိုဘထွားတို့ ကို သွားခေါ်ပြီး အိမ်ပေါ်ပြန်တင်ပေးခဲ့တယ်။ နောက်နေ့မနက်မှာ ပဲ ဘုန်းကြီးငါးပါးကို နေ့ဆွမ်းကပ်ပြီး ဘုန်းကြီးတွေက အန္တရာယ်ကင်းပရိတ်ရွတ်တယ်။ ကမ္မ ဝါဖတ်ပေးကြတယ်ဗျ။ အားလုံးပြီးသွားပြီပေါ့ဗျာ။

အဲဒီနေ့ပဲ ကျုပ် ရွာပြန်ခဲ့တာ။

အိမ်ရောက်တော့ အဘနဲ့ အမေကို ဒီအကြောင်းပြောပြတော့ အဘရော၊ အမေရော အံ့သြလိုက်ကြတာ မပြောပါနဲ့ တော့ဗျာ။

တာတေ

***